

Arrest

nr. 58 528 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. FRANSIS, en van attaché A. PIROTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 april 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 juli 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 april 2009, 2 juni 2009 en 21 oktober 2010.

1.3. Op 13 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. U zou tot het zesde leerjaar naar school zijn gegaan. Toen u ongeveer twee jaar oud was, zou u met het ganse gezin naar Sulaymaniyah in Noord-Irak verhuisd zijn.

In 2006 zou uw hele familie teruggekeerd zijn naar Kirkuk. Op 16 maart 2007 zou u zich, met uw vriend Hardi, naar een plaats begeven hebben waar er een explosie had plaatsgevonden. Jullie zouden door twee mannen in een wagen zijn benaderd. Ze zouden jullie gevraagd hebben om met hen mee te komen. Jullie zouden ingestemd hebben en vervolgens naar een huis gebracht zijn waar een jongetje van ongeveer twee jaar oud aan het spelen was. Jullie begonnen met het jongetje te spelen en even later kregen jullie een beetje fruit van de twee mannen. Later die dag zouden de twee mannen jullie terug naar huis gebracht hebben. Ze zouden jullie onderweg twee granaten hebben gegeven. Ze zouden jullie gezegd hebben dat jullie er voorlopig niets mee moesten doen, enkel dat jullie de slagpin er dienden uit te trekken van zodra jullie thuis kwamen. Toen u thuis arriveerde, zou uw vader hebben opgemerkt dat u met een granaat aan het spelen was. Hij zou onmiddellijk de granaat hebben afgenomen. Vervolgens zou hij naar de politie gebeld hebben om hen op de hoogte te brengen van hetgeen u was overkomen. De twee mannen die jullie de granaten hadden gegeven, zouden later die dag door de politie zijn gearresteerd. Omdat uw vader oordeelde dat uw leven in gevaar was, zou hij u hebben aangeraden het land te ontvluchten. Op 18 maart 2007 zou u vanuit Kirkuk naar Sulaymaniyah gereisd zijn. Op 20 maart 2007 zou u vanuit Sulaymaniyah naar Zakho gereisd zijn. Op 22 maart 2007 zou u vanuit Zakho naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar u op 25 maart 2007 aankwam. Op 2 april 2007 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 9 april 2007 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België. U was op dat ogenblik nog minderjarig.

Toen u in België was, zou u via uw vriend Hardi hebben vernomen dat uw vader, uw moeder en uw twee zussen om het leven waren gekomen ten gevolge aanslagen in Kirkuk.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen als zou u afkomstig zijn uit Kirkuk. U verklaarde in dit verband dat u in Kirkuk bent geboren, dat u ongeveer op tweejarige leeftijd met het hele gezin verhuisde naar Sulaymaniyah (Noord-Irak) en dat u in 2006 met het ganse gezin terugkeerde naar Kirkuk. U zou nog ongeveer één jaar in Kirkuk hebben gewoond, meerbepaald in de wijk Shorje, van 2006 tot 2007.

*Zo valt het op dat uzelf verklaarde slechts een heel klein beetje Arabisch te kunnen spreken, ondanks het feit dat u één jaar in Kirkuk naar school bent geweest en u er in het Arabisch les heeft gekregen (zie gehoorverslag CGVS 2 juni 2009, p. 5). U verklaarde zelf de stad Kirkuk en haar omgeving helemaal niet goed te kennen. Zo kan u helemaal geen voorbeelden geven van districten of subdistricten rond Kirkuk en al evenmin van bekende Koerdische stammen in Kirkuk. U heeft nog nooit gehoord van Ali Rezgar, de vertegenwoordiger van de Koerden in Kirkuk voor de provincieraad (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratieve dossier) en u kan zich de naam van de gouverneur van Kirkuk niet meer herinneren (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 7). **U verklaarde zelf dat het geen zin had om verdere vragen te stellen over de stad Kirkuk aangezien u enkel uw wijk "Shorje" goed kende** (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 5).*

*Nochtans, in verband met het **precieze adres van jullie huis in Kirkuk legde u in de loop van uw asielprocedure incoherente verklaringen af**. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u enkel "Kirkuk, Shorje-wijk" (zie gehoorverslag DVZ, vraag 9). Op het CGVS verklaarde u tijdens het eerste gehoor op 27 april 2009 het volgende: "huisnummer 4, Shorjestraat" (zie gehoorverslag CGVS 27 april 2009, p. 3). Op 2 juni 2009 verklaarde u zich niet te herinneren welke nummer uw huis had. U twijfelde tussen "4" of "24". U liet evenwel uitdrukkelijk optekenen dat de straat waar jullie woonden geen naam had (zie gehoorverslag 2 juni 2009, p. 8 en p. 9). Op 21 oktober 2010 vermeldde u dan weer als*

adres "Shorje (wijk) Garakmisgelt (straat)". U werd erop gewezen dat u tijdens de vorige gehoren andere verklaringen in dit verband had afgelegd. U lichtte toe dat "Shorjestraat" en "Garakmisgelt" naar dezelfde straat verwezen (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 4). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u op 2 juni 2009 nog uitdrukkelijk had verklaard dat uw straat geen naam had.

Verder is het opvallend dat u niet duidelijk kan uitleggen waarom jullie gezin destijds naar Sulaymaniyah is verhuisd. U antwoordde eerst dat u de reden voor jullie vertrek uit Kirkuk niet kende. Toen u werd gevraagd of het eventueel had te maken met het feit dat uw vader een politieagent was, gaf u het volgende vage antwoord: "ik weet het niet, misschien was het zoiets" (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 3). Even later liet u dan weer tijdens hetzelfde gehoor optekenen dat jullie uit Kirkuk dienden te vluchten omdat uw vader uit de politie was "gedeserteerd" (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 6). Uw verklaringen zijn niet overtuigend en allerm minst coherent te noemen in dit verband. Bovendien kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat iemand die met zijn hele familie gedurende meer dan 15 jaar in Sulaymaniyah heeft geleefd, weet wat de precieze reden was waarom zijn hele familie destijds zijn geboortestad heeft moeten verlaten of waarom jullie in 2006 beslisten te kunnen terugkeren naar Kirkuk. Ook hierover weet u maar weinig te zeggen. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat Kirkuk "in die tijd" werd bevrijd en dat jullie vader graag terugkeerde. Toch dringt de vraag zich op waarom jullie dan pas in 2006 naar Kirkuk zijn teruggekeerd aangezien de bevrijding van Kirkuk, waarnaar u letterlijk verwijst, dateert van enige jaren daarvoor.

Uw kennis over de wijk "Shorje" is verder allerm minst overtuigend te noemen. U beweerde dat u van de stad Kirkuk enkel uw wijk Shorje goed kent aangezien u in deze wijk één jaar heeft gewoond en u zelden buiten deze wijk kwam. Nochtans heeft u nog nooit gehoord van de brede laan in Shorje, de zogenaamde "60 meter-laan" (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er zich in de wijk Shorje een brede laan, de zogenaamde "60 meter-laan" bevindt (zie informatie CGVS, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u hiervan geen kennis zou hebben is weinig geloofwaardig gezien het controversiële karakter van deze boulevard. Verder bent u er ook niet van op de hoogte dat er in uw wijk een olympisch stadion is gelegen. U verwijst wel naar een voetbalveldje waar uzelf trouwens ook nog op heeft gespeeld, maar u verklaart hierover dat dit zeker geen olympisch stadion is aangezien er zelfs geen tribune of een ander gebouw rond het stadion is gebouwd. U verwijst wel naar een groot stadion waar ook de Amerikanen een legerbasis hebben, maar u zegt hierover dat dit niet in uw wijk is gelegen, maar in een verafgelegen wijk (zie gehoorverslag 21 oktober 2010, p. 6 en p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er zich in de wijk Shorje een groot olympisch stadion bevindt (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u hiervan als jonge kerel geen kennis zou hebben, is andermaal weinig geloofwaardig.

U kan verder evenmin voorbeelden geven van moskeeën gelegen in uw wijk (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 8). Vervolgens viel op dat u weliswaar verwees naar het Azadi-ziekenhuis in de nabijgelegen Azadi-wijk, maar toen u later tijdens het gehoor een foto kreeg te zien van dit ziekenhuis, herkende u dit niet als het Azadi-ziekenhuis. U verklaarde dat u het gebouw wel al had gezien, maar dat u niet wist wat voor een gebouw het precies was (zie gehoorverslag 21 oktober 2010, p. 6 en p. 7 en zie informatie in het administratieve dossier). Uw kennis komt hierdoor weinig oprecht dan wel ingestudeerd over.

Een ander opvallend gegeven betreft uw Iraakse identiteitskaart. U zou het origineel van uw identiteitskaart hier in België zijn verloren. U legde evenwel een kopie voor van uw identiteitskaart. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgesteld dat op dit document 3 november 2002 staat vermeld als zijnde de datum van uitgifte (zie gehoorverslag DVZ). Nochtans leefde u in deze periode nog ondergedoken met uw familie in Sulaymaniyah en niet in Kirkuk waar het document werd afgeleverd. U werd hiermee geconfronteerd. U vroeg zich af waarom dit niet zou kunnen. U werd erop gewezen dat u even daarvoor nog had gezegd dat uw vader destijds het regime van Saddam Hussein was ontvlucht en dat daarom uw hele familie toevlucht had gezocht in Sulaymaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio. U repliceerde hierop dat het ofwel uw moeder was ofwel uw tante die deze vernieuwing van uw identiteitskaart had aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 8). Deze uitleg komt andermaal weinig overtuigend over, temeer daar u zich klaarblijkelijk niet precies herinnert wie uw identiteitskaart heeft laten vernieuwen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw moeder of uw tante dan blijkbaar wel het risico zou hebben genomen om terug te keren naar Kirkuk ten tijde van het regime van Saddam Hussein om een formaliteit in orde te brengen. Dit alles laat dan ook vermoeden dat u deze kopie van een identiteitskaart wenst voor te leggen als bewijs van uw herkomst uit Kirkuk terwijl de gegevens op dit document niet stroken met uw eigen verklaringen. Wat er ook van zij, het

originele stuk legt u niet voor zodat noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan.

Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde afkomst en verblijf in Kirkuk tussen 2006-2007. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven zich in deze periode in Kirkuk hebben afgespeeld kunnen deze evenmin als geloofwaardig worden bestempeld.

U stelt ook dat na uw vertrek uw ouders en twee zussen het leven lieten bij aanslagen in Kirkuk. Aangezien uw afkomst uit Kirkuk weinig geloofwaardig is, is het bijgevolg ook zeer twijfelachtig dat de dood van uw familieleden zou kaderen binnen de problematische veiligheidssituatie in Kirkuk. U kan in dit verband ook geen enkel begin van bewijs neerleggen. U zou hierover telefonisch zijn ingelicht door uw vriend Hardi. U zou zelf niet meer informatie over de dood van uw familieleden kunnen bekomen omdat Hardi inmiddels van telefoonnummer zou zijn veranderd en u hem dus niet meer kan bereiken (zie gehoorverslag CGVS 21 oktober 2010, p. 2). Het is echter opnieuw weinig geloofwaardig dat u echt niemand in Irak zou kunnen bereiken, hetzij vrienden hetzij familie, om meer te weten te komen over de dood van uw ouders en zussen, op zich toch een zeer aangrijpende gebeurtenis. U heeft in dit verband weinig tot geen initiatief genomen. Deze lakse houding wijst op weinig interesse van uwentwege voor wat zich zou hebben voorgedaan. Opnieuw doet dit twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en aan uw bewering afkomstig te zijn uit Kirkuk in Centraal-Irak, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw identiteit, van uw preciese regio van herkomst, én van de plaats(en) waar u tot aan uw vertrek naar Europa heeft verbleven. Aldus wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkel een kopie voor van uw identiteitskaart. Dit document werd hierboven reeds besproken. Verder legde u nog een medisch attest voor, hetwelk bevestigt dat u problemen heeft aan de lever. Tenslotte werd er nog een verslag voorgelegd van "PSC Jongerenwerking" in verband met uw verblijf in België. Hieruit blijkt dat u psychische problemen heeft ondermeer als gevolg van een drugs- en drankverslaving. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat gelet op de elementen van zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet naar aanleiding van de interviews op 27 april 2009, 2 juni 2009 en 21 oktober 2010, er geen redelijke twijfel kan bestaan aangaande de gegrondheid van de vrees die hij dient te ondergaan. Verzoeker betoogt dat hij een karrenvracht aan informatie heeft gegeven over zijn wijk en geboortestreek en de commissaris-generaal echter over pietluttigheden struikelt. Verzoeker verschaft enkele toelichtingen omtrent de motieven van de bestreden beslissing, merkt nog op dat er veel tijd is verstreken tussen de verschillende interviews en wijst op de traumatische gebeurtenissen die hem zijn overkomen. Aangaande het subsidiaire beschermingsstatuut, is verzoeker van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) loopt gelet op de algemeen gekende onrustige situatie alsook op de specifiek bedreigende situatie die gold en geldt voor verzoeker.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd. Ter terechtzitting wordt een verklaring ingediend van de maatschappelijk werker van het "Centrum voor Geestelijke gezondheidszorg", Antwerpen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst en verblijf in Kirkuk tussen 2006-2007 waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die zich in deze periode in Kirkuk zouden

hebben afgespeeld, (ii) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnd wordt door zijn gebrek aan bewijzen en ongeïnteresseerde houding omtrent de dood van zijn familieleden, (iii) hij de commissaris-generaal hierdoor ook in de onmogelijkheid stelt om een duidelijk beeld te krijgen van zijn identiteit, zijn precieze regio van herkomst en van de plaatsen waar hij tot aan zijn vertrek naar Europa heeft verbleven, en (iv) zijn documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad merkt hierbij op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land en de streek die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de kennis van verzoeker over de streek toetst.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker, een Koerd, volgens zijn verklaringen afkomstig is uit Kirkuk in Centraal-Irak, hij op tweejarige leeftijd naar Sulaymaniyah in Noord-Irak verhuisde en hij in 2006 naar Kirkuk terugkeerde tot hij in maart 2007 Kirkuk en Irak ontvluchtte uit vrees voor zijn leven. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker zijn afkomst en verblijf in Kirkuk niet kan aantonen aan de hand van documenten noch middels verklaringen.

Zo verzoeker volgens zijn verklaringen in Kirkuk een jaar lang naar school ging waar alle vakken in het Arabisch werden onderwezen (CGVS, gehoor III, p. 4), merkt de commissaris-generaal vooreerst terecht op dat het opvallend is dat hij slechts "een heel klein beetje" (CGVS gehoor III, p. 4) Arabisch zou kunnen spreken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt van hem geenszins verwacht dat hij op één jaar tijd een taal volledig onder de knie heeft, doch wel dat hij zich zowel mondeling als schriftelijk kan uitdrukken wat hij blijkens de elementen van de gehoorverslagen niet kan ("KV kan blijkbaar niet schrijven. Hoe komt het dat u niet kan schrijven? U heeft toch school gevolgd? Ik kan niet zo goed in het Arabisch schrijven. Doe het dan in het Koerdisch? Dat lukt wel." (CGVS, gehoor II, p. 5); "U kan lezen en schrijven? Koerdisch ja. Spreekt u arabisch? Een heel klein beetje." (CGVS, gehoor III, p. 4)). Dat verzoeker zich "perfect verstaanbaar (kan) maken", is dan ook een bewering die geen steun vindt in de gehoorverslagen zodat het betreffende motief van de commissaris-generaal staande blijft.

Verzoeker slaagde er verder niet in concrete verklaringen af te leggen over zijn precieze adres in Kirkuk aangezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken als adres enkel vermeldde "Kirkuk, Shorje-wijk" (DVZ, vraag 9), en hij in loop van de verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal op de vraag naar zijn adres antwoordde: "huisnummer 4, Shorjestraat" (CGVS, gehoor I, p. 3), "4 of 24, ik weet het niet meer. (...) De straat had geen naam" (CGVS, gehoor II, p. 8-9), "Shorje, garakmishgelt (naam van de straat), nummer 4" waarbij hij toelichtte dat "Shorjestraat" en "Garakmishgelt" naar dezelfde straat verwijzen (CGVS, gehoor III, p. 5) ofschoon hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat zijn straat geen naam had. Het postfactum verweer dat hij nooit getwijfeld heeft over zijn huisnummer, dit is en was 24, hij nooit 4 gezegd heeft en hij niet weet of dit een vertalingfout is door de tolk of dit een vergissing is die verkeerd genoteerd werd door de commissaris-generaal, kan hierbij niet aanvaard worden aangezien verzoeker nergens melding maakte van problemen met de tolk en de neergeschreven verklaring "4 of

24, *ik weet het niet meer*” bezwaarlijk als een foutieve vertaling van de verklaring dat zijn huisnummer “24” zou zijn kan worden beschouwd, temeer hij tot tweemaal toe verklaarde huisnummer 4 te hebben.

Ongeacht ook dat verzoeker nog een kind was ten tijde van de verhuis van Kirkuk naar Sulaymaniyah, is de Raad van oordeel dat het niet ernstig is dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom zijn familie destijds van Kirkuk naar Sulaymaniyah vluchtte, zoals in de bestreden beslissing uitgebreid toegelicht wordt. Er kan immers verwacht worden dat dit thema gedurende de jaren dat ze in Sulaymaniyah verbleven aan bod is gekomen zodat het niet ernstig is dat verzoeker, na eerst verklaard te hebben de reden niet te kennen en pas na de suggestieve vraag of hun vertrek iets te maken had met de functie van zijn vader, kort stelt dat zijn familie Kirkuk diende te verlaten omwille van de desertie van zijn vader. De vaststelling dat verzoeker evenmin kan verduidelijken waarom zijn familie destijds besloot naar Kirkuk terug te keren, wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft dan ook overeind.

Dat verzoeker nog een kind was, kan verder evenmin als verschoningsgrond voor zijn gebrekkige kennis aangaande de wijk Shorje worden aangewend. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt van hem niet verwacht dat hij elke steen van elke straat kent, doch, en daargelaten dat verzoeker het Azadi ziekenhuis niet op foto herkent, is het niet aanvaardbaar dat hij nog nooit gehoord heeft van de controversiële “60-meter laan” in Shorje, het bestaan van een Olympisch stadion in zijn wijk, en hij geen voorbeelden kan geven van moskeeën in zijn wijk, vaststellingen die in casu niet worden weerlegd. Dat hij geen voorbeelden van moskeeën kan geven, klemt overigens des te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen *“in de straat van de moskee”* woont.

Ook met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat zijn identiteitskaart zou zijn uitgegeven in 2002 in Kirkuk terwijl hij op dat moment ondergedoken leefde in Sulaymaniyah en zijn verweer hieromtrent, met name dat zijn tante of zijn moeder naar Kirkuk gereisd is om zijn document te halen, kan verzoeker niet overtuigen. Daargelaten of het nu zijn moeder dan wel zijn tante was die zijn identiteitskaart zou hebben vernieuwd, bevestigt verzoeker met de bewering, dat zelfs de oudere Irakezen zich weinig of niet bekommeren over het bij zich hebben van hun identiteitskaart en het derhalve niet gebruikelijk is dat de bevolking veel belang hecht aan deze administratieve verplichtingen, net de motivering van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat zijn moeder of zijn tante wel het risico zouden hebben genomen om ten tijde van het regime van Saddam Hoessein - dat zijn familie ontvlucht was - naar Kirkuk terug te keren om dergelijke formaliteit af te handelen.

De Raad is van oordeel dat de aan verzoeker gestelde vragen zijn directe leefwereld betreffen zodat van hem verwacht kan worden dat hij deze eenvoudige vragen over de streek vanwaar hij beweert afkomstig te zijn en de motieven van zijn verhuis naar Sulaymaniyah en terugkeer naar Kirkuk correct kan beantwoorden, en dit ongeacht de tijd die is verstreken tussen de verschillende gehoren en de traumatische gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreffen de aangehaalde gebreken in zijn algemene en geografische kennis van zijn beweerd regio van afkomst, immers geenszins “pietluttigheden” doch wel essentiële zaken die niet opwegen tegen de vragen die hij wel wist te beantwoorden. In casu besluit de Raad dan ook dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn afkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak, aannemelijk te maken.

2.5. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit Kirkuk, kan de Raad ook geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Overigens is de Raad van oordeel dat verzoekers opgediste relaas van weinig realiteitszin getuigt. Immers, dat twee mannen het risico zouden lopen om twee voor hen totaal onbekende jonge mannen mee te nemen naar hun huis en hen nadien twee handgranaten mee te geven die zij thuis of elders tot ontploffing dienden te brengen, is totaal ongeloofwaardig gezien het zeer reëel is dat de politie bij hun thuiskomst zou worden gealarmeerd, wat in casu ook zou gebeurd zijn. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers opmerking dat er geen redelijke twijfel kan bestaan aangaande de gegrondheid van zijn vervolgingsvrees, mist derhalve feitelijke grondslag.

2.6. Waar verzoeker aanhaalt dat de weigering van de subsidiaire bescherming op geen enkele wijze gemotiveerd wordt, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat hij, door een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en herkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak, het de commissaris-generaal onmogelijk maakte een duidelijk beeld te krijgen van zijn identiteit, zijn precieze regio van afkomst, én van de

plaatsen waar hij tot aan zijn vertrek naar Europa heeft verbleven, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De Raad herhaalt dat, gelet op de vaststelling dat verzoeker omwille van de hoger genoemde vaststellingen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Kirkuk in Centraal-Irak, verzoeker de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. Immers, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is.

Voor zover verzoeker zich met de bewering dat hij *“gelet op de specifiek bedreigende situatie die gold en geldt voor verzoeker”* ook beroept op de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, met name dat hij Irak ontvlucht is nadat hij door onbekende mannen gevraagd werd een granaat bij hem thuis of elders tot ontploffing te brengen, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het ter terechtzitting ingediende attest van de maatschappelijk werker stelt enkel dat verzoeker nog steeds in begeleiding is wegens een posttraumatische stresssyndroom, dit te wijten aan gebeurtenissen in zijn thuisland (Irak). Uit dit attest, dat niet werd opgemaakt door de behandelende arts, kan niet worden afgeleid dat verzoekers psychische toestand van dien aard is dat hij geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot zijn plaats van herkomst, temeer de eenvoudige vragen zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven betreffen en zijn gebrek aan kennis van de Arabische taal gewoon wordt vastgesteld.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS